

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Tema parim sõber
hertsog*

Laura Martin

Originaali tiitel:
Laura Martin
Her Best Friend, the Duke
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Irma Aren
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Laura Martin
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12390120
ISBN 978-9949-82-684-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

„Tema parim sõber hertsog“ on minu kuueteistkümnes ajalooline romaan, aga esimene, milles kangelane ja kangelanna teineteist juba tunnevad ja võib-olla paremini kui iseennast. See on teema, mis on mulle isiklikult tähendusrikas – mu abikaasa ja mina kohtusime kuueteistkümnepäevastena ja enne, kui kohtamas käima hakkasime, olime head sõbrad. Arvan, et see on väga ilus tunne, kui saad igal hommikul parima sõbra kõrval ärgata.

Caroline'i ja Jamesi lugu on olnud üks mu lemmikuid, mida olen kirjutanud – nende sõprus tähendab, et nende vahel on lähedus olemas ja mulle meeldis kirjutada stseene, kus nad armuvad seda ise taipamata (vähemalt James!). Loodan, et nende arenevast romaanist lugemine pakub ka teile rõõmu.

*Luke'ile neljateistkümne aasta armastuse ja
sõpruse eest. Ja kõigile, kes abiellusid oma
parima sõbraga.*

Esimene peatükk

Caroline kõndis kiiresti ja puges keskealiste naiste rühma taha, pingutades, et kuulda kahe temast vasakule jääva noore debütandi vestlust.

„Ega ta ju inetu ole,“ sõnas Rebecca Preston teatava asjatundlikkusega. Caroline kujutas ette neiu küsivalt viltu kallutatud kena pead, kui preili Preston üritas teda kirjeldada.

„Ei,“ nõustus Sophie Saltwell, „ta ei ole inetu.“

Caroline krimpsutas nägu. Vähemalt polnud ta inetu.

„Lihtsalt natuke *nurgeline*. Ja vana.“

„Liiga vana.“

Sellele ei saanud Caroline vastu vaielda. Kahekümne nelja aastasena oli tema kõrghetk potentsiaalsete kosilaste jaoks ammu möödas.

„Mina tema asemel taanduksin elegantset,“ jätkas preili Preston ja Caroline pidi naeru summutama. Preili Presto- nit peeti hooaja säravaimaks täheks ning kuna tal olid pak- sud heledad juuksed ja säravad sinised silmad, ei paistnud

vallaliste härrade jaoks mingit tähtsust omavat asjaolu, et ta oli õel ja pinnapealne. Ta saab jõuludeks hulga abieluettepanekuid ning abiellub kahtlemata kevadeks mõne jõuka ja positsioonika mehega. Mõte, et tema abikaasa otsingutest taanduks, oli absurdne.

„Ta on vist kuidagi seotud Heydoni hertsogiga?“ Isegi üle balli melu kuulis Caroline Jamesi mainimisel teise neiu igatsevat ohkamist.

„Romantiliselt mitte.“

Tavaliselt oleks Caroline sel hetkel end näidanud, puurinud klatšivaid neidusid karmi pilguga ja teinud mingi salvava märkuse, et neid ehmatada, aga nende sõnad olid puudutanud ebamugavat tõde liiga lähedalt ja selle asemel soovis ta, et saaks minema lipsata.

Ta pöördus vaikselt, soovimata kuulda, mida neil on tema ja Jamesi suhete kohta öelda. Nende väga kindlalt platooniliste suhete kohta. Imeline sõprus, aga kindlasti ei midagi enam.

Caroline lahkus kiirustades ballisaalist, pea langetatud, vältides silmsidet inimestega, keda oli viimastel aastatel nii hästi tundma õppinud. Samad inimesed käisid kõikidel ballidel, kõikidel ooperietendustel ja kõikidel õhtusöökidel. See oli lämmatav, mitte lohutav, ja tal oli tõsine tahtmine välisuksest välja marssida ja mitte kunagi tagasi tulla.

Ta ohjeldas seda tungi, sirutas käe hoopis ühe uhkest fuajeest avaneva ukse poole ja astus poolpimedasse ruumi.

See ball oli iga-aastane sündmus, mille korraldasid lord ja leedi Strand nädal enne Londoni hooaja algust. Caroline oli osalenud sellel seitse aastat ja tundis maja nüüdseks hästi. Ta oli põgenenud raamatukogusse, mis viis väikesele terrassile

maja taga. Terrassile ei pääsenud aia kaudu ja ta teadis, et kui keegi raamatukogust siia ei tule, saab mõned minutid omaette olla.

Caroline värises jahedasse õhtusse astudes ja soovides, et tal oleks midagi õlgadele panna. Oli alles oktoobrikuu ja seejuures üsna soe, aga seekord tundus õhtu karge ja külm ning see näis tähistavat suve lõppu.

Terrassil polnud toole, ainult seda ümbritsev madal rinnatis, mille peale Caroline end sättis, heites pikali, et saaks tähti vaadata. Taevas oli selge ja isegi Londonis oli lihtne tähtkujusid eristada.

„Sa oled narr,“ pomises ta endamisi, meenutades preili Prestoni sõnu. Need olid olnud julmad, aga sellest hoolimata tõde. Ta *oli* liiga vana, et otsida esimest abikaasat. Enamik tema sõbrannasid oli abielus ja sünnitas juba teist või kolmandat last. Paar tükki olid isegi leseks jäänud ja läksid hooajale vastu lootuses leida teine abikaasa.

„Mitte narr,“ ütles vaikne hääl tema taga. Caroline nõksatas istuma, unustades korraks, et on kitsa rinnatise peal ja oleks äärepealt alla aeda kukkunud.

Tugevad käed haarasid temast kinni ja tõmbasid ta tagasi, lastes lahti alles siis, kui ta seisis kindlalt kahel jalal. Süda tagus rinnus ja ta tundis tuttavat iha, lootusetuse ja lohutuse sööstu.

„James.“ Ta vaatas meest hetke nähes, kuidas James ajab käed laiali, ja astus siis tema embusse. Caroline oli sunnitud summutama ohke, kui mees käed tema ümber põimis, kergelt pigistas ja ta siis lahti lasi. „Ma ei teadnud, et sa oled tagasi.“ Naine taganes kähku. Ta ei kartnud, et keegi neid näeb, pigem oma reaktsiooni mehe lähedusele.

„Tahtsin sind üllatada.“

„Sa üllatasidki. Oleksin äärepealt lillepeenrasse kukkunud.“

„See oleks andnud klatšimooridele jututeema.“

Caroline krimpsutas nägu – neil polnud rohkem teemasid vaja.

„Mul on nii hea meel, et sa oled tagasi,“ ütles ta, tundes, kuidas soojus tema sees paisub nagu alati Jamesi läheduses.

Mees astus kivist rinnatise juurde, heitis jala üle selle ja istus servale, jalad tühjuse kohal rippumas. „Tule istu minu juurde. Meil on mõni minut aega, enne kui sinust puudust tundma hakatakse.“

„Arvan, et enne hakatakse sinust puudust tundma,“ sõnas Caroline mornilt. Ta oli lihtne vanatüdruk, enamiku ballisaalis viibivate inimeste jaoks tühi koht. James oli hertsog, *vallaline* hertsog, ning seetõttu käis tal alatasa sabas terve hord lootusrikkaid noori naisi ja nende emasid, kes piirasid teda kõikjal, kuhu ta läks.

„Ma tegutsesin varjatult,“ vastas James muiates. „Saabusin hetkel, mil nägin sind siia lipsamas. Ma ei usu, et keegi mind nägi.“

„Piisab ühest...“

Mees naeris ning see heli lõikas läbi Caroline'i sisemuse otse südamesse. Ta võttis end kokku, tuletades endale meelde, et see oli alati nii, kui James kusagilt tagasi tuli. Tal oli lihtsalt vaja natuke aega kohanemiseks, aega, et harjuda taas mehe lähedusega. Mõne nädala pärast ei ole tal enam tunnet, et süda puruneb iga kord, kui ta näeb meest naeratas, teades, et teda ei vaataks James kunagi millegi enama kui sõprusega.

„Kus sa käisid?“ küsis Caroline.

Mees oli kirjutanud, aga ta oli üsna kehv kirjavahetuse pidaja. Kaheksa kuud tagasi oli Caroline saanud kirja, milles mees kirjeldas Roomas veedetud aega ja kaks kuud hiljem reisikirjelduse Napolist. Siis vaikus ja pool aastat ei tulnud temalt ridagi.

„Itaalias. Veneetsia, Rooma, Napoli, Sitsiilia. See oli imeline, Cara. Inimesed, kultuur, toit. Taevalik. Peaksid ka minema, see meeldiks sulle.“

„Arvan, et mu perekond lubaks mul Itaaliasse sõita vaid juhul, kui ma teatan, et lähen kloostrisse.“

„Täiesti asjalik valik.“

„Must ei sobi mulle.“

„Võib-olla annab abtiss sulle eriloa kanda sinist.“

„Riietust kõrvale jättes ei usu ma, et mul on nunnale sobiv iseloom.“

James silmitses teda, näol teeseldult tõsine ilme. „Ei,“ venitas mees siis. „Liiga üleannetu. See ei sobiks.“

Caroline ohkas. Võib-olla leiab ta abikaasa, kellele meeldib reisida. Mees, kes näitaks talle Veneetsia kanaleid ja Rooma Colosseumi.

„Sulle ei meeldinud see ball?“ Mees nõjatus veidi lähemale, nii et Caroline tundis tema lõhna, segu lavendlist ja tsitruselusest – lõhn, mille ta oli mehele kaks aastat tagasi jõuludeks kinkinud.

„Ei.“

„See on hooaja esimene, pärast pikka suve Hampshire’is kindlasti ju uudne.“

„Kas sa kujutad ette, et teeksid ühte ja sama asja aastast aastasse?“ küsis Caroline vaikselt. „Ma käin samadel

ballidel, kohtun samade inimestega, tantsin samade härradega. Mitte mingit vaheldust ega vabadust ei ole.“ Ta piidles meest, nähes tema suunurki kerkimas.

„Oleksid pidanud mehana sündima.“

Caroline sulges silmad, kujutades ette lõputuid võimalusi, mis olid temaga samast seisusest meestel.

„Ma olen liiga vana,“ lausus ta vaikselt. Ta ei tunnistanud seda mitte kellelegi teisele, isegi mitte emale, kes muutus iga hooajaga aina meeleheitlikumaks, kui tütrele ei tehtud ühtki abieluettepanekut. Alguses oli Caroline meelega kõik potentsiaalsed kosilased minema peletanud. Ta polnud tahtnud olla seotud mingi vanamehenässiga, jäädes ilma igasugusest otsustusõigusest oma elu üle. Siis tekkis tal maine kui liiga otsekohesest ja liiga vabast oma arvamuse avaldamises.

Ja nüüd... nüüd arutles ta, kas oli liiga rutakalt otsustanud, et ta ei taha samasugust elu, mida kõik tema sõbrannad elasid.

„Liiga vana? Sa oled kakskümmend neli, Cara, mitte kuuskümmend. Liiga vana milleks?“

„Selleks.“ Caroline vaatas meest kuuvalgel, nägu tõsine. „Enamik neist tüdrukutest on seitseteist või kaheksateist. Nad on noored, abieluks küpsed, mõjutatavad. Kes eelistaks mind preili Prestoni või preili Saltwelli taolistele neidudele?“

„Kõik, kel on vähegi mõistust.“

Caroline värises, kui tuul seelikukangast vastu jalgu liigutas. James võttis õhtukuue seljast ja pani talle õlgadele, riivates naise paljast ihu ja süüdates temas kiresädemed.

„Kust see nüüd tuleb?“ James pöördus tema poole. „Arvasin, et sa ei taha abielluda.“